

11 — KAD GRADOVA NESTANE

Kad odžaci zamirišu i severac ravničarske gradove u beli jorgan ušuška, kad svet zamre, a noći uz pucketavi smederevac nepodnošljive postanu, setim se koščatog lica i tananog stasa dugonoge Sneže.

Ubacim još jednu oblicu, pristavim olupani čajnik i kao da mi leđa ogreje crepana peć u roditeljskoj kući. Ista ona kraj koje sam za bolnim preponama posezao posle dugih poljubaca u ledenim noćima.

Setim se nemira i strepnji mojih nepunih osamnaest i njenih prepunih dvadeset i šest. Setim se igara koje je volela i prstiju što po telu slatko-bolne tačke nalaze i diraju do ludila.

Mislima mi sevnu bademaste oči i kao da osetim toplinu ljubavi željne šake pod košuljom. Lako je ne misliti prolećem, a teško zimu preboleti, dok šuškanja u trošnim zidovima izluđuju me.

Noćas je Trivun.

Vreme vina i ljubavi.

Dok kroz prozor posmatram gde grad nestaje pod krupnim pahuljama, čini mi se da sam ponovo mlad i žalim što tada nisam znao što sada znam. Ne, ne mogu preživeti sam.

Pantalone preko trenerke, dva džempera, dva duksa, skijaška jakna, vojne čizme...

Izlazim!

Staza me vodi ukopana u belilo ugaženog snega. Dok ruka svevišnjeg razbacuje prah šećer i zasipa u šlagu iščezli grad, pratim trag ukletih do mesta gde ću naći zaborav. Bircuz je cilj puta kojim se probijam i kao poslednje uporište otvara dveri preda mnom.

Ulazim!

Dočekuje me tmurna nutrina lokala, baš kakva i mora biti. Dva gu-bitnika u uglu odmeravaju me mrkim pogledom. Iz bubnjare u suprotnom ćošku udara vrelina, a šanker nezainteresovano bulji u televizor. Sedam blizu vrata, zlu ne trebalo. Podižem ruku, dovikujem narudžbu i vino stiže.

Trivunova je noć, a smederevka ne pomaže. Sećam se vitkih nogu, jecaja i bola što me u belim i crvenim nijansama sustiže.

Sneža me posmatra i pokušavam da je oslovim. Uzalud. Svaki put se iza nove senke krije.

Sati prolaze i flaše se prazne.

Najednom, sred bezvremena, vrata se otvaraju. Severac prati pridošlicu jezom i ledom. Osvrćem se i vidim prozračnu visoku plavušu u raskošnom ogrtaču. Otmenim pokretom zatvara vrata i kreće ravno ka meni.

Ogrtač se raskriljuje i vidim da je slabo odevena za kijamet sa kojeg je ušla. Na sebi ima belu letnju haljinu, na nogama baletanke. Seda preko puta mene.

— Mogu ti ispuniti želju — čaša preda mnom podrhtava od tonaliteta njenog glasa. Podižem pogled na detinje lice i pokušavam da proključim šta hoće. Otkad drolje izgledaju tako filigranski?

— Nemaš ti pojma o mojim željama. Gubi se! — ne treba mi pet minuta ničega za nešto.

— Misliš? — kaže i osećam da nešto nije kako bi trebalo da bude.

— Mislim! — odsecam i naginjem dugi gutljaj ravno iz flaše.

— Čeka te. Trivunova je noć i skoro će zora — ravnodušno izgovara.

— Koju igru igraš? Ko si ti? — izgovaram preglasno i privlačim pažnju društva iz ćoška.

— Nebitno. Imaš svega pola sata da odlučiš.

— Odlučim? Odlučim šta?! — jeza što mili kičmom ne potiče od hladnoće.

— Da odlučiš želiš li do Snežane — glas je miran i samouveren. Otroavno sugestivan.

— Ne znam. Možeš li to? — ustaje i pruža mi ruku. Prihvatam.

Iskoračujemo u ledenu noć. Grad se povremeno pomalja pod srebrom meseca, a severac se poigrava ženinim ogrtačem. Na trenutke deluje kao da zamahuje krilima. Belina se kovitla oko nas poput raskupusane vate u kojoj grad lagano iščezava. Koraci mi nisu teški. Hodamo, staze ne tražimo. Sneg ne pruža otpor i stižu sećanja. Na trenutke vidim kako ženina krila razbacuju pahulje poput konfeta. Sve je unaokolo belo kao onaj čaršav na kome se vite noge obavijaju oko telesine što pumpa i pumpa i pumpa...

Dok se paperje pod nogama lagano preliva rumenilom praskozorja, duboku tišinu remeti tek po koji lepet moćnih krila i misli se vraćaju Snežani. Bila je sve i ništa. Instruktor i slepac, dželat i žrtva, ljubav i omraza, strastvena noć i zlo jutro. Pitam se hoće li joj haljina biti bela ili crvena kad se sretnemo. Devičanski bela kao zimska noć ili krvavo crvena kao zora što dolazi.

Gradovi nestaju u izmaglicama sećanja ostavljajući samo Snežu koja gola kao od majke rođena podrhtava i čeka moju odluku. Hladna šaka koja me vodi nije Snežanina, ali će me odvesti do nje, na mesto gde nema gradova. Napredujemo i lagano kružimo krugovima kajanja. Sve smo bliže Snežani i sve me više opsega čudna misao. Kako li će biti odevena?

Mada slutim...

Sve se bojim da će na njoj blistati u crveno, baš kao onog jutra kada sam dugim poljupcem udahnuo njen poslednji krik odbacujući krvavi nož iz drhtave ruke.